

Вічна стежина людської пам'яті

20 липня у селі Клубівка, де народився Герой України, колишній Міністр транспорту і зв'язку України, урочисто відкрито Меморіальний музей-садибу Георгія Михайловича Кірпи. Пам'ять свого знаменитого земляка прийшли вшанувати односельці, члени родини Георгія Михайловича, представники місцевої влади, Укрзалізниці, Міністерства транспорту та зв'язку України.

Ранок у Клубівці був спекотний. Незважаючи на палюче сонце, до 14 години, коли мали розпочатися урочистості, на головній площі села зібралось чимало народу. Багато з них особисто знали Георгія Кірпу та його родину. Шановні гості залюбки поділились з громадою своїми спогадами про Георгія Михайловича.

Людмила Ткач, сестра Георгія Кірпи:

– Я добре пам'ятаю ще ті далекі часи, коли на місці цієї хати було повоєнне згарище – одна піч та чорний обгорілий комин. Тоді він видавався мені дуже високим і страшним. Пам'ятаю, як тяжко і довго будувалась цей будиночок.

Жанна Ігорівна Кірпа, дружина:

– Рівно рік тому на площі у Клубівці було відкрито пам'ятник Георгію Михайловичу. Сьогоднішня подія набагато скромніша, та я думаю, що вона дуже значна для всіх нас. Може це занадто – називати цей комплекс садибою-музеєм, адже це дуже маленька хатинка. Тут він народився і виріс, тут пройшли його дитячі та юнацькі роки. Він бігав стежиною до кринички біля річки.

Спочатку виростили дерев'яні стіни, потім шукали якісь драночки, щоб їх пооббивати, і нарешті з'явилася покрівля. За цей час у подружжя Кірпи народився ще один син – Георгій. Через два з половиною роки після його народження помер батько, а будинок все ще будувався. Одного літнього дня на це подвір'я привезли багато глини і соломи. Ми босоніж один за одним ходили по колу, змішуючи солому з глиною. Коли усе це добре замішувалося, із розчину робилися валки, які подавали на горіщце і встеляли ними стелю, щоб взимку в хаті трималося тепло.

У цій хаті пройшли кращі безтурботні роки життя мого брата. Тут він робив уроки, вчився варити варення, пекти бісквіти, шити. Георгій ніколи й нікому не довіряв прасування свого одягу, бо ніхто не міг так відпарити стрілки, як він. Тут він вчився акуратності й порядку, наполегливості, тут сформувався його справжній чоловічий характер. З цієї стежини, що веде від порога, почалася дорога, яка вивела його у велике життя. Хай же ця стежина ніколи не заросте і не пропаде. Хай на неї дедалі частіше ступає нога цінних і небайдужих людей!

Може саме та цілюща вода й дала йому можливість стати тим, ким він став у цьому житті.

З цього ж батьківського порога він пішов у велике життя, та кожного року по кілька разів приїздив до родинної хати із своїми надіями, болями та радощами. Тут була його родина, якою він опікувався до останнього їхнього подиху. Сьогодні зібралось дуже багато людей, які знали Георгія Михайловича за життя. Тому не буде дивно, коли хтось побачить на музейних фотографіях себе, адже він жив з вами і працював для вас. Георгій Михайлович прагнув, щоб наша країна стала красивішою та заможнішою, а всі ми були її достойними громадянами.

Заступник міністра транспорту України Володимир Корнієнко:

– Шановна Жанно Ігорівно, шановна родино та односельці! Я дякую за сьогоднішню нагоду віддати данину світлій пам'яті Георгія Михайловича. Багато пам'яток залишив він по собі по всій Україні. Та, мабуть, найголовніша – пам'ять у людських душах. Від краю до краю нашої держави пам'ятають про першого видатного Міністра транспорту – Георгія Михайловича

Кірпу. Його життя – як блискавка, освітло й зворушило Україну і на багато років показало нам, його послідовникам, напрям дій, напрям розбудови України. Хочу звернутися до клубівської молоді – оцей будиночок, цей пам'ятник, який ви тут зробили, хай він буде вам прикладом для побудови життя. Хай пам'ять про вашого земляка буде вічною!

Генеральний директор Укрзалізниці Михайло Костюк:

– Цей оберіг пам'яті – музей, біля якого ми сьогодні перебуваємо, – один із багатьох елементів пам'яті про Георгія Михайловича. Сьогодні залізничники України від Закарпаття до Донецька згадують про день народження нашого вчителя, нашого генерального директора і нашого міністра. І всі ми дякуємо вам, Жанно Ігорівно, за вашу працю, вашу наполегливість і послідовність у вшануванні пам'яті Георгія Михайловича. Тільки вчора я отримав близько 20 звернень від підприємств, що працювали з Георгієм Михайловичем, у яких висловлювалися прохання з увагою поставитися до Фонду імені Кірпи. Це надзвичайно зворушливо, що люди і сьогодні його добре пам'ятають.

Все потребує пам'яті. Вона живе тоді, коли люди пам'ятають людину та її програму. Хочу сказати, що всі залізничники, які будуть проходити оздоровлення в медичному центрі вашого села, висловили велике бажання поїхати саме сюди. Цей центр став надзвичайно популярним, і вже сьогодні ми маємо багато замовлень від наших ветеранів та працюючих залізничників із проханням надати можливість відпочинку й оздоровлення саме в цьому лікувальному закладі. Вічна пам'ять Георгію Михайловичу!

Начальник Південної залізниці Віктор Остапчук, учень і соратник Георгія Кірпи:

– Мені сьогодні складно говорити, бо вже сказано багато добрих слів. Усе це – правда. Сьогодні важкий день, пройшло всього шість років, як загинув Георгій Михайлович. Не так довго він керував Укрзалізницею і Міністерством транспорту, та встиг зробити стільки, що вистачило б на кілька людських життів. Сьогодні його немає поруч з нами, але ми донині живемо за його порадами. Зроблено чимало, але ще багато задумів Георгія Кірпи чекають на своє втілення.

Хочу подякувати генеральному директору Укрзалізниці за те, що він зміг надати нового імпульсу розвитку нашій лінійній лікарні в Клубівці,

де із задоволенням лікуються залізничники. Мені доводиться чимало їздити по лінії та спілкуватися з нашими ветеранами. Характерно, що в багатьох із них вдома зберігаються старі залізничні календарі із фотографією Георгія Кірпи. Думаю, що сьогодні по стежині від цього музею піде наша молодь. На кожній залізниці є дитяча залізниця, у нас на ній займається понад півтори тисячі хлопців та дівчат, які із задоволенням приїдуть сюди. І цей ланцюжок пам'яті ніколи не перерветься й буде тривати від покоління до покоління.

Георгій Михайлович – дійсно видатний чоловік, який зробив чимало хорошого для України і людей, він дуже любив ветеранів та дітей. Україна повинна пишатися такими громадянами. Вічна йому пам'ять!

В.о. начальника Львівської залізниці Богдан Піх:

– Шановна Жанно Ігорівно, шановні пані й панове! 20 липня для львівських залізничників завж-

дечною та любити свою державу. Сьогодні добре слово про Георгія Михайловича говорять не тільки українці, а й транспортники з близького та далекого зарубіжжя і всі спеціалісти, причетні до транспортної галузі. Він завжди йшов на кілька кроків попереду, випереджаючи свій час. Це було дуже непросте, але інакше він не міг.

На урочистостях була присутня і **однокласниця Георгія Кірпи Алла Личова**. У розмові з кореспондентом "Львівського залізничника" вона згадала роки дитинства Георгія Кірпи.

– З Георгієм ми ходили в один дитячий садок, а потім провчилися всі шкільні роки. Ми були повоєнними дітьми, всі дуже подібні один на одного. Усі тоді жили небагато. Чимало чоловіків повернулися з фронту інвалідами, а у багатьох сім'ях із батьків взагалі була лише одна мама. У мене вдома є стара фотографія нашого першого класу, зроблена у 1953 році. Усі ми на цьому фото, як малі пташенята. До

ди було святом, ще від тих часів, коли жив Георгій Михайлович. Це пам'ятний день для його родини, друзів та колег, для всіх, з ким він працював та творив добрі справи. За життя Георгія Михайлович найбільше часу та енергії вклав саме у Львівську залізницю. Тут він попрацював на різних посадах і на заході, й на сході, і в центрі, залишивши у Львові надзвичайно яскравий слід своєї діяльності. Саме зі Львова він перейшов на роботу до Києва і став відомим на всю Україну державним Чоловіком. Мабуть, немає в нашій державі жодного міста, де б не чули про Георгія Кірпу.

Хочу сказати, що країни можуть пишатися своїм земляком, який виріс на цій прекрасній землі, ходив її стежками. Ви можете навчати своїх дітей на його прикладі – як саме треба жити, пра-

речі, майже всі учні нашого великого класу здобули середню і вищу освіту. Напевно, найбільша заслуга в цьому нашій першій вчительки – Марії Лазарівни, яка стала для всіх нас другою мамою.

Я дуже добре пам'ятаю Георгія, він завжди був розумним, врівноваженим хлопцем, не розбишакою, як багато наших однолітків. Та й уся їхня родина була дуже порядною, з тих людей, яких називають інтелектуалами. Георгій був дуже товаришким, ніколи не хвалився своїми знаннями, коли треба, давав списати. Останній раз ми бачилися у 1994 р., коли святкували тридцятиріччя нашого шкільного випуску. Він тоді спеціально приїхав до села, підходив до всіх привітатися і кожного пам'ятав.

**Спілкувався і записав
Олександр ГЕРШУНЕНКО
Фото автора**